

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobkyně **A.S.**, bytem XX proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne XX, č. j. MPSV-UM/1405/12/9S-LBK**,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13. 9. 2012, č. j. MPSV-UM/1405/12/9S-LBK, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“), ze dne 24. 4. 2012, č. j. 716/2012/ZBR, kterým úřad práce zamítl návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči s tím, že žalobkyni bude nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 800 Kč měsíčně.

Žalobkyně považovala rozhodnutí za nesprávné, namítala, že posudkový lékař učinil závěr, aniž by podrobněji zkoumal její zdravotní stav, učinil si tak své představy o zdravotním stavu, otázkou zvládnutí základních potřeb se zabýval pouze na základě zdravotnické dokumentace, nezhodnotil její celkovou výkonnost, pohyblivost a schopnost vykonávat denní aktivity a uzpůsobení sociálního prostředí. Žalobkyně dále posudkovému lékaři vytýkala, že ačkoli uznal, že do 31. 12. 2011 potřebovala pomoc při oblékání, svlékání, obouvání, zouvání, ale od 1. 1. 2012 při posuzování základních životních potřeb již pomoc při tomto úkonu nepotřebuje. Stejně posudkový lékař posoudil pomoc při provedení jednoduchého ošetření, když od 1. 1. 2012 pomoc při jednoduchém ošetření žalobkyně dle posudkového lékaře nepotřebuje a k jinému úkonu se nevyjádřil. Žalobkyně uvedla, že trpí především s pohybovým ústrojím, má bolesti kloubů, páteře, pravého ramene a ruky a to i v noci,

osteoporózu v celém těle, snížení svalové síly, křeče, cévní etiologie, obtíže s dechem, chronickou žilní insuficiencí, varixy dolních končetin, při chůzi i sezení výrazné bolesti kostře, a tato postižení ji neumožňují zvládat základní životní potřeby: mobilitu, orientaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické péče, péče o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Žalobkyně jako důkaz uvedla konkrétní lékařské zprávy, hovořila o úpravě léků. Dále namítala, že posudkový lékař nevzal v úvahu skutečnost, že její zdravotní stav se nelepší, výrazné bolesti zad se stupňují, lékařské zprávy toto dokazují. Dále žalobkyně trpí chronickým zánětem močových cest, často užívá léky a její zdravotní stav ji omezuje při zvládání základních životních potřeb. Z uvedených důvodů bylo dle žalobkyně rozhodnutí žalovaného vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, proto navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný podrobně popsal průběh správního řízení a uzavřel tím, že vycházel ze spisové dokumentace úřadu práce a z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“) ze dne 13. 8. 2012. Tento posudek byl v odvolacím řízení správním dle § 28 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, stěžejním zákonným podkladem pro rozhodnutí žalovaného a žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy a na základě zjištěného skutkového stavu. Z těchto důvodů žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem ověřil soud tyto pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Řízení o změnu příspěvku na péči bylo zahájeno žádostí žalobkyně ze dne 7. 12. 2011. Úřad práce provedl dne 5. 1. 2012 sociální šetření v přirozeném prostředí žalobkyně. Zjištění ze sociálního šetření byla zachycena v záznamu ze sociálního šetření.

Výsledky sociálního šetření společně se zdravotnickou dokumentací ošetřujícího lékaře MUDr. V. ze dne 25. 1. 2012 a odbornými nálezy MUDr. H. z oboru rehabilitace a MUDr. Vodičkové z oboru interního lékařství se staly podkladem pro vypracování posudku posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Jablonec nad Nisou (dále jen „OSSZ“), která dospěla k závěru, že žalobkyně je osobou, která je podle § 8 zákona o sociálních službách osobou závislou ve stupni I (lehká závislost), neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při celkem 13 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnost. Lékařka OSSZ zároveň vypracovala posudek i podle legislativy platné od 1. 1. 2012 a konstatovala, že žalobkyně je osobou, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), neboť nezvládá základní životní potřeby: f) tělesná hygiena, i) osobní aktivity a j) péče o domácnost.

Na základě tohoto posouzení stupně závislosti OSSZ bylo vydáno dne 24. 4. 2012 prvostupňové rozhodnutí úřadu práce o tom, že návrh na změnu výše přiznaného příspěvku se zamítá s tím, že žalobkyni bude nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši na 800 Kč měsíčně. Úřad práce se odvolal na posouzení stupně závislosti žalobkyně provedené posudkovou lékařkou OSSZ, závěry obou posudků úřad práce citoval s tím, že žalobkyně

splnila podmínky § 4 zákona o sociálních službách a z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní dohled při více než dvou úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnost a dle § 9 o sociálních službách při 3 základních životních potřebách a je považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost).

V odvolání žalobkyně namítala obdobné skutečnosti jako v žalobě. V odvolacím řízení si žalovaný vyžádal posudek posudkové komise MPSV, pracoviště Ústí nad Labem. Z posudku posudkové komise ze dne 13. 8. 2012 vyplývá, že z důvodů dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje žalobkyně každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není schopna zvládat 9 nebo 10 základních životních potřeb, ani 7 nebo 8, a ani 5 nebo 6, není však schopna zvládat 3 nebo 4 základní životní potřeby. Od 7. 12. 2011 do 31. 12. 2011 žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepotřebovala každodenní pomoc nebo dohled při více než 30 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, ani při více než 24, ani 18, potřebovala ale každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, proto se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách ve stupni I (lehká závislost) s tím, že od dne 7. 12. 2011 do 31. 12. 2012 šlo o osobu, která se podle § 8 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. K těmto závěrům posudková komise došla poté, co zhodnotila, že žalobkyně nezvládá celkem 4 úkony péče o vlastní osobu a 9 úkonů soběstačnosti, k tomu posudková komise uvedla, že neuznala proti OSSZ úkon oblékání, svlékání, který je žalobkyně schopna provádět s pomůckami. Od 1. 1. 2012 posudková komise hodnotila ve shodě se závěrem posudkové lékařky OSSZ, že žalobkyně potřebuje každodenní dohled, pomoc nebo péči jiné fyzické osoby při provádění 3 základních životních potřeb, a to: f) tělesná hygiena, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost, a výsledek posouzení je v souladu s nálezem sociálního šetření, jakož i vyjádření obvodního lékaře.

Napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2012, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí úřadu práce potvrzeno, vycházelo právě z citovaných závěrů posudkové komise ze dne 13. 8. 2012. Žalovaný uvedl, že posudková komise vyšla z doložené odborné lékařské dokumentace zdravotního stavu žalobkyně od roku 2010, který se nijak významně nezhoršil, interní stav je stabilizovaný a nedošlo ani k náhlé progresy degenerativních a následně funkčních změn. Pro uznání nezvládnutí jiných úkonů nebo základních životních potřeb není opora v objektivním nálezu interním ani v nálezu na pohybovém aparátu, nebylo zjištěno ani významné postižení duševní nebo smyslové. Žalovaná konstatoval, že posudky o zdravotním stavu žalobkyně se vyrovnaly se všemi shromážděnými důkazy, vycházely i ze zajištěné zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře, ze záznamu o sociálním šetření a lze mít za prokázané, že byly prověřeny všechny skutečnosti významné pro posudkový závěr. Vypracovaný posudek se podle žalovaného vypořádal se shromážděnými důkazy a námitkami v odvolání a žalovaný jej shledal za úplný objektivní a přesvědčivý.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska žalobních bodů s tím, že byl vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.. Ve věci bylo rozhodováno bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem soudu oba účastníci vyjádřili svůj souhlas.

Obecně lze uvést, že příspěvek na péči se podle § 7 zákona o sociálních službách poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci. Nárok na příspěvek má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 uvedeného zákona, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti, resp. s účinností od 1. 1. 2012 při zvládání základních životních potřeb ve stupni závislosti podle § 8 zákona o sociálních službách. V souzeném případě bylo řízení o žádosti žalobkyně o změnu přiznaného příspěvku na péči zahájeno před nabytím účinnosti zákona č. 366/2011 Sb. (jímž byl zásadně změněn způsob posuzování stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu § 8 zákona o sociálních službách), a proto dle článku IV. bodu 1. přechodných ustanovení bylo na místě posoudit stupeň závislosti žalobkyně za období do 31. 12. 2011 podle zákona č. 108/2006 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2011 a za období ode dne nabytí účinnosti citovaného zákona podle zákona č. 108/2006 Sb. ve znění účinném po 1. 1. 2012.

Podle § 8 písm. a) zákona o sociálních službách ve znění do 31. 12. 2011 se osoba považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, podle § 8 písm. b) citovaného zákona ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže takovou pomoc potřebuje při více než 18 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Podle § 8 odst. 2 písm. a) citovaného zákona ve znění účinném od 1. 1. 2012 se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 3 nebo 4 základní životní potřeby, podle písm. b) ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže těchto základních životních potřeb není schopna zvládat 5 nebo 6. V ustanovení § 9 citovaného zákona pak zákonodárce vymezil jednotlivé úkony, resp. po 1. 1. 2012 základní životní potřeby, jejichž samostatné zvládání se hodnotí pro účely stanovení stupně závislosti na pomoci jiné osoby, a stanovil kritéria pro hodnocení schopnosti zvládat úkony, resp. základní životní potřeby. Podrobnosti pak obsahuje vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se některá ustanovení zákona o sociálních službách provádějí.

V I. stupni řízení o přiznání příspěvku na péči (jímž je i řízení o změně příspěvku) se podle § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách provádí sociální šetření, dále si správní orgán I. stupně požádá o posouzení stupně závislosti příslušnou OSSZ, která dle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popř. z výsledku funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Z ustanovení § 28 odst. 2 ve spojení s § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vyplývá, že v rámci odvolacího řízení se obdobně jako v řízení před správním orgánem I. stupně vyžaduje posouzení stupně závislosti osoby žadatele na pomoci jiné osoby s tím, že pro účely odvolacího řízení toto posouzení provede na žádost odvolacího správního orgánu příslušná posudková komise MPSV. Odvolací správní orgán pak z posouzení zdravotního stavu žadatele a posouzení stupně závislosti posudkovou komisí MPSV vychází jako ze stěžejního důkazu, který podléhá hodnocení odvolacího správního orgánu z hlediska přesvědčivosti, úplnosti, když hodnocení nepodléhá odborné lékařské závěry posudků,

neboť k takovému hodnocení nedisponují správní orgány příslušnými medicínskými znalostmi. Jeho závěry jsou pak podrobovány přezkumu ze strany správního soudu.

Nyní již k posouzení důvodnosti podané žaloby. Skutečnost, že posudkový lékař žalobkyni jako posuzovanou osobu sám nevyšetřil, neznamená sama o sobě, že posudek vycházel z nedostatečných podkladů a správní rozhodnutí na posudku založená jsou proto vadná a vydaná na základě neúplně zjištěného skutkového stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011-84, www.nssoud.cz). Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vychází posudková komise při posuzování stupně závislosti osoby ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popř. z výsledku funkčních vyšetření a z vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Z právě uvedeného se podává, že vlastní vyšetření posudkovým lékařem OSSZ a posudkovou komisí je jen jedním z podkladů pro vypracování posouzení stupně závislosti, jistě ve většině případů žádoucím, nikoli však podkladem povinným, jehož absence by bez dalšího znamenala neúplné zjištění skutkového stavu. Závěr, zda správní rozhodnutí ve věci příspěvku na péči vycházela ze správně zjištěného skutkového stavu, je třeba učinit v závislosti na kvalitě (co do úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti) vypracovaných posudků v konkrétním případě, v závislosti na tom, zda posudkový lékař OSSZ či příslušná posudková komise měli pro posouzení zdravotního stavu posuzované osoby dostatek jiných podkladů ve smyslu § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách a na tom, jak se s těmito podklady vypořádali ve vztahu k hodnocení schopnosti posuzované osoby zvládat jednotlivé úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti, resp. základní životní potřeby.

V souzeném případě dospěl soud k závěru, že absence vlastního vyšetření žalobkyně posudkovými lékaři (ať již posudkovou lékařkou OSSZ dne 28. 3. 2012 či posudkovou komisí při jejím jednání dne 13. 8. 2012) nezpůsobila vady napadeného rozhodnutí, a že námitky nezvládnutí žalobkyní vyjmenovaných základní životní potřeb jsou dostatečně vyvráceny posudkem posudkové komise ze dne 13. 8. 2012, jakož i předchozím posouzením stupně závislosti žalobkyně posudkovou lékařkou OSSZ.

Soud totiž plně sdílí závěry žalovaného, že posudek posudkové komise pořízený v odvolacím řízení je úplný, přesvědčivý a zcela postačující k posouzení zdravotního stavu žalobkyně a vlivu objektivizovaných zdravotních potíží na její schopnost zvládat samostatně základní životní potřeby. Posudková komise důsledně vycházela ze závěrů lékařských zpráv jak ošetřujícího lékaře MUDr. V., tak z předchozí posudkové dokumentace, když měla k dispozici posudkový spis z OSSZ. Především pak posudková komise svoje závěry učinila na základě jak aktuálních, tak starších nálezů z oboru interního a rehabilitačního lékařství a osteologického centra. Těmito objektivními odbornými lékařskými nálezy se podrobně zabývala, hodnotila, zda jsou v souladu se zjištěními ze sociálního šetření, jakož i závěry posudkové lékařky OSSZ. Zde soud uvádí, že lékařské zprávy, jichž se žalobkyně v podané žalobě dovolávala jako důkazů, měla posudková komise k dispozici v rámci prověřované zdravotní dokumentace žalobkyně, a nebylo proto na místě jakkoli skutková zjištění učiněná ve správním řízení ze strany soudu doplňovat.

Posudková komise pak dospěla ke shodnému závěru jako OSSZ co do počtu celkem 13 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, které žalobkyně nezvládá, když na rozdíl od posudkové lékařky OSSZ dospěla k závěru a také řádně odůvodnila, že žalobkyně je schopná

úkonu oblékání, svlékání, obouvání a zouvání, neboť dovodila, že tohoto úkonu je žalobkyně schopna s pomůckami a je nutno dbát na výběr vhodného oblečení a obuvi. Posudková komise zdůvodnila, proč tento úkon je potřeba i před 1. 1. 2012 hodnotit jako zvládaný úkon péče o vlastní osobu. V tomto směru byly tedy závěry posudkové lékařky OSSZ co do rozdílného hodnocení tohoto úkonu před a po 1. 1. 2012 posudkovou komisí korigovány, a žalobní námitky jsou tak neopodstatněné. Shodné závěry posudkové komise a posudkové lékařky OSSZ ohledně úkonů základních životních potřeb (tělesná hygiena, osobní aktivity, péče od domácnost), které žalobkyně samostatně nezvládá, dokládají správně zjištěný skutkový stav. Rovněž je třeba poukázat na skutečnost, že jak posudková lékařka OSSZ, tak posudková komise při hodnocení schopnosti žalobkyně a vlivu zdravotního stavu na schopnost činit příslušné úkony, vycházely z podrobných zjištění učiněných sociální pracovníci v přirozeném prostředí žalobkyně. Při sociálním šetření bylo mimo jiné zjištěno, že žalobkyně si sama uvaří snídani, dá si jídlo na stůl, jí sama, je schopná připravovat jídlo z polotovarů a vaří sama, lehčí nádobí potom umyje, oblékání a obouvání a hygienu činí s potížemi, hodnotu peněz zná, k lékaři či na úřad si dojde sama. Tyto zjištěné skutečnosti, které žalobkyně nijak ve správním řízení nerozpороvala, měli posudkoví lékaři k dispozici. Uvádí-li žalobkyně v žalobě, že tyto činnosti není schopna činit, jedná se o její subjektivní posouzení, vyvrácené právě lékařskými odbornými závěry učiněnými také na podkladě sociálního šetření, ale především na základě zdravotních potíží žalobkyně, objektivizovaných odbornými lékařskými zprávami. Dále není pravdou, že by se posudek posudkové komise nezabýval vývojem zdravotního stavu žalobkyně. Posudková komise měla k dispozici posouzení zdravotního stavu žalované z roku 2009, následně z roku 2010 (kdy bylo reflektováno zhoršení zdravotního stavu a příspěvek na péči následně přiznán) a na základě všech dostupných podkladů zjistila, že od roku 2010 se zdravotní stav nijak výrazně nezhoršil, neboť interní stav žalobkyně je stabilizovaný a nedošlo ani k náhlé progresy degenerativních a následně funkčních změn. Posudková komise rovněž konstatovala, že pro uznání jiných úkonů nebo základních životních potřeb než, jak bylo uznáno a jichž se žalobkyně (rovněž v žalobě) dovolávala, není opora v objektivním nálezu interním ani nálezu na pohybovém aparátu, když nebylo zjištěno ani významné postižení duševní nebo smyslové. Posudková komise se tak vypořádala i s odvolacími námitkami.

Soud proto konstatuje, že žalovaný měl k dispozici v souladu s § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách posudek posudkové komise o posouzení stupně závislosti žalobkyně, který byl jako rozhodující důkaz úplný, přesvědčivý a celistvý a nevyplynul z něj závěr o tom, že by žalobkyně byla osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Žalovaný tak rozhodoval na základě řádně zjištěného skutkového stavu a v souladu se zákonem odvolání žalobkyně zamítnul a potvrdil rozhodnutí úřadu práce o nezvýšení příspěvku na péči. Nebylo totiž zjištěno, že by žalobkyně nebyla nadále osobou závislou ve stupni I (lehká závislost) dle § 8 písm. a) zákona o sociálních službách ve znění do 31. 12. 2011 (protože již potřebovala z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu každodenní pomoc nebo dohled při více než 18 úkonech péče o vlastní osobu a úkonech soběstačnosti); resp. dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách ve znění účinném po 1. 1. 2012 (protože jako osoba starší 18 let věku nebyla schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat nikoli jen nebo 4 základní životní potřeby, ale již 5 nebo 6 těchto základních životních potřeb).

Na základě shora uvedených závěrů soud neshledal žalobu důvodnou a postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 2 s. ř. s. Neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaný na ni nemá právo, neboť sice byl ve věci úspěšný, ale jednalo se o věc sociální péče, ve které nelze správnímu orgánu přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 7. června 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně